



РОЗДІЛ 1

ГАННА

Він навіть не здогадується про моє існування.

За останні сорок п'ять хвилин я вже мільйон разів скинула оком у бік Джастіна Коля: він просто прекрасний. Мені аж дух перехоплює, коли я на нього дивлюся. Хоча, мабуть, треба дібрати якийсь інший прикметник — мої друзі вважають, що про чоловіків не годиться казати «прекрасний».

Та як інакше описати його суворі риси обличчя і карі очі, в яких видно всю душу? Сьогодні в нього на голові кепка, але я чудово знаю, що під нею густе темне волосся, яке здається майже шовковим. Його так і хочеться скуйовдити.

За ті п'ять років, що минули після згвалтування, моє серце відгукнулося лише до двох хлопців.

Перший мене кинув.

І от другий навіть не помічає.

На подіумі в лекційній аудиторії стоїть професорка Толберт — у неї чергова «промова розчарування», як я їх називаю. За шість тижнів це вже третя.

От же дивина (сарказм, ага): сімдесят відсотків групи на іспиті за семестр отримали «С-»¹ або нижче.

А от я молодчина! Брехати не буду: та велика червона «А» в кружечку на моїй роботі неабияк мене здивувала, бо ж «роботою» це назвати важко: я просто лила воду, намагаючись не лишати порожнього місця на аркуші.

Етика й філософія мала б бути легким предметом. Раніше її вів інший викладач. Протягом семестру він роздавав примітивні тести, а на іспиті треба було лише написати есе про власне ставлення до певної етичної дилеми. На жаль, за два тижні до початку семестру професор Лейн помер від серцевого нападу (я чула, що його знайшла прибиральниця — він лежав на підлозі у ванній зовсім голий. От же бідолаха!). На наше нескінченне щастя (ще й який сарказм!), Памела Толберт погодилася взяти його лекції. Вона нещодавно почала працювати в Університеті Браяр, тож іще пашіла отим ентузіазмом нового викладача, який прагне встановити зв'язок зі студентами та «зацікавити» їх матеріалом. Якби це було кіно, її показали б молодесенькою вчителькою в школі десь у злиденному районі, яка миттю надихнула б усіх покидьків навчатися. А в титрах написали б, що того року весь клас вступив до Гарварду чи ще якесь лайно. Усі обридалися б, а Дженіфер Лоуренс отримала б «Оскар».

На жаль, у нас тут не кіно, і єдине, на що Толберт примудрилася надихнути студентів, це ненависть. Проте вона абсолютно щиро не розуміла, чому ж ми ніяк не можемо отримати в неї відмінно.

Я могла б їй підказати: бо в неї такі запитання, на які можна цілу кляту дисертацію писати!

¹ В Америці використовують систему оцінювання A–B–C–D–E, де «A» = відмінно, а «F» = незадовільно (*прим. пер.*).

— Я схильна запропонувати другу спробу всім, хто не склав іспиту або отримав «С-» чи нижче. — Толберт морщить ніс, наче сама не може повірити, що це дійсно потрібно.

Схильна? Вона справді так сказала? Я чула, як купа студентів скаржилася на неї завідувачеві, тож, гадаю, адміністрація змусила її провести іспит наново. Університету це не на користь, коли половина курсу валить іспит — особливо, коли це не тільки звичайні нездари. Наприклад, Нелл, абсолютна відмінниця, теж завалила — от сидить поруч зі мною та ние.

— Якщо ви хочете перескласти, вашою оцінкою стане середнє арифметичне обох спроб. Якщо оцінка на другій спробі буде нижчою, лишиться оцінка за першу спробу, — завершує свою промову Толберт.

— Повірити не можу, що в тебе «А»! — шепоче мені Нелл.

У неї страшенно засмучене обличчя, і мені навіть стає її шкода. Не те щоб ми були найкращими подругами, але аж із вересня постійно сидимо поруч, й було б дивно не заприятелювати. Вона вчиться на медичному, і її родина цінує самі лише досягнення, тож якщо вони дізнаються, якій у Нелл середній бал — їй не жити.

— Сама не можу повірити, — прошепотіла я. — Серйозно — ось, почитай мої відповіді. Це просто потік маячні.

— А можна? — це її заохотило. — Цікаво, що місис Тиран вважає першокласним матеріалом.

— Я ввечері відсканую та надішлю тобі, — обіцяю.

Щойно Толберт нас відпускає, аудиторія вибухає характерним шумом «гайда звідси»: ляскають кришки ноутбуків, шурхотять підручники, що їх засовують у рюкзаки, риплять стільці.

Джастін Коль затримується з кимось погомоніти коло виходу, і мій погляд зупиняється на ньому. Ох і вродливий же він!

Я ще не казала, що він до біса вродливий?

У мене долоні пітніють, коли дивлюся на його профіль. Він лише цього року перевівся звідкись у Браярський, але відразу став зірковим ресивером¹ у футбольній команді. Проте Джастін не такий, як інші спортсмени: не розгулює студмістечком з такою усмішкою, наче він пуп землі, й не мутить щодня з новою дівчиною. Я бачила, як він жартує та сміється в товаристві друзів, але є в ньому щось таке... Він здається розумним. Немов у ньому щось глибше за те, що видно на поверхні. І мені тільки сильніше кортить пізнати його краще.

Зазвичай мене взагалі не цікавлять качки, але щось у Джастіні перетворює мене просто на купку овочевого пюре.

— Ти знов на нього витріщаєшся, — шкилює мене Нелл, і я одразу червонію.

Вона вже не вперше помічає, як я пускаю слину за Джастіном, тож мусила зізнатися їй, що він мені подобається. Взагалі, я розповіла про це лише їй та своїй сусідці Еллі — більше нікому. Майже всі мої друзі з музичного й театрального факультетів, тож у нас така дещо артистична тусовка. Чи, може, емо? Коротше, хай там як, але всі вони зневажають браярську еліту. За винятком хіба що Еллі: вона ще з першого курсу зустрічається з хлопцем із братства², — проте вони що ті кораблі, то сходяться, то розходяться. Я рідко долучаюся до кепкування своїх друзів зі спортсменів (і загалом не люблю пліткувати), але якщо глянути правді в очі, то більша частина тих популярних хлопців просто покидьки.

¹ Ресивер — одна з позицій гравця в американському футболі (*прим. пер.*).

² Братства (*Fraternity*) та сестринства (*Sorority*) — унікальний вид університетського співтовариства в США, який з'явився ще на початку XVIII ст. До таких об'єднань належать лиш 8,5% американських студентів. Саме вони стають головними претендентами на вищі позиції, зокрема і в уряді (*прим. ред.*).